

Poemes de l'alquimista 1936-1950

Josep Palau i Fabre

El Danubi blau

El blau va néixer en el mar per a inundar-nos. Inundà la cambra, inundà el pensament. Les tovalles es tornaren blaves abans del dinar, i no podem tocar cap fruit que no sigui blau ni podem menjar sinó claror blava...

Els ulls blaus, ho veuen tot blau? ¿I els ulls verds, tot verd? ¿I els negres, tot negre? Però els nostres ulls canvien de color a cada instant i arribem a fer-nos la il·lusió que les coses són canviant. Només els ulls blaus tenen aquesta propietat de permanència. Res no altera la visió blava de les coses. I la barca del pensament, igual que la de rem, navega sobre el blau.

El blau tenyeix, destenyeix. Sincronitza amb el temps. Hi ha malalties blaves, hores blaves, músiques blaves. El blau és sempre musical, des de l'ultramarí fins a l'atzur transparent. La flauta del pastor és blava. Hi ha amors blaus també. Són els que es mantenen purs, quan els amants naveguen l'un dins l'altre ulls endins. Si el silenci els acompanya, el blau es manté intacte, i poden arribar al bes blau, a l'abraçada blava... El blau és més pur que el blanc, que és incitant, excitant, nerviós, metàl·lic. La Puríssima Concepció vesteix de blau o porta, almenys, una franja blava.

La cinta blava en el cabell de les noies i ja no goseu tocar-les.